

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 - 6986985900
e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 542 ●
● ΜΑΪΟΣ 2010 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΔΙΚΑΣΜΟΣ: ΦΤΑΙΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Ερωτηματικά - θαυμαστικά

Τό ίδιο πράγμα δέν φαίνεται από όλους τό ίδιο. Άλλοι τό βλέπουν μαύρο, άλλοι άσπρο. Τό ίδιο πρόσωπο προκαλεί διαφορετική θεώρησι και κριτική. Άλλοι τό βλέπουν ως άγγελο, άλλοι ως σατανά. Η διαφοροποίησης αυτή προκαλεί μεγαλύτερη κατάπληξι, όταν τό περί ούό λόγος πράγμα, είναι σημείο, και τό περί ούό λόγος πρόσωπο, είναι ό Θεός.

Θεός ό Ίησοϋς Χριστός.

● Άλλοι Τόν βλέπουν μέ θαυμαστικό. «Πολλοί έκ του όχλου έλεγον: Ούτός έστιν άληθώς ό προφήτης» (Ίωάν. ζ΄ 40). Μέ τόν όρο «ό προφήτης» προσέδιδαν τότε οι Ίουδαίοι τό θαυμασιώτερο ρόλο σ΄ ένα πρόσωπο.

● Άλλοι Τόν έβλεπαν μέ έρωτηματικό:

—Πώς μπορεί ό Ίησοϋς Χριστός νά είναι «ό προφήτης», άφου είναι άπ΄ τή Γαλιλαία; Έμεις ξερούμε, ότι άπ΄ τήν Ίουδαία θά προέλθι ό Μεσσίας και άπ΄ τή γενιά του Δαβίδ και άπ΄ τή Βηθλεέμ συγκεκριμένα. «Μή έκ τής Γαλιλαίας ό Χριστός έρχεται; Ούχι ή Γραφή είπεν, ότι έκ του σπέρματος Δαβίδ και άπό Βηθλεέμ τής κόμης, όπου ήν Δαβίδ, ό Χριστός έρχεται;» (Ίωάν. ζ΄ 42).

Τά έρωτηματικά για τό Χριστό τά προκαλεί σέ πολλούς ή άγνοια, κάποτε ή έσκεμμένα και παχυλή άγνοια για τό πρόσωπό Του.

Ναι, άπ΄ τή Βηθλεέμ προέρχεται ό Χριστός, άπ΄ τό γένος του Δαβίδ κατά σάρκα (Ματθ. α΄ 1). Οι έχθροί Τόν άποκαλούσαν «Ναζαρηνό» (Μάρκ. ιδ΄ 67. Λουκ. δ΄ 34), άν και άργότερα τό επίθετο αυτό έγινε όχι άπλώς άγαπητό, αλλά και άγγελικό για τό Χριστό (Μάρκ. ιστ΄ 6). Τόν άποκαλούσαν «Ναζαρηνό», για νά δείξουν τήν περιφρόνησί τους.

Άλλ΄ ό Χριστός είναι:

- και τό βρέφος τής Βηθλεέμ, τό παιδί των προφητειών.
- και τό παιδί τής Ναζαρέτ, ό «παραγυιός» τής ταπεινώσεως και τής ύπακοής.

• και ὁ δωδακαετής τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τό παιδί τοῦ ἀλαθήτου λόγου.

• και ὁ διδάσκαλος τῆς Καπερναοῦμ, ὁ Κύριος τῶν θαυμάτων.

• και ὁ ἀναβάτης τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ Υἱός τοῦ σταυρικοῦ πάθους.

• και ὁ ὄδοιπóρος πρὸς Ἐμμαούς, ὁ Υἱός τῆς Ἀναστάσεως.

• και ὁ οὐρανοπóρος, ὁ Θεάνθρωπος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὅποιος ἀπομονώνει τόν Ἰησοῦ Χριστό σ' ἓνα τόπο, ἢ μᾶλλον γνωρίζει γιά τό Χριστό μόνο ὅσα ἄσχετοι και ἄσεβείς προχειρολογοῦν, ἀσφαλῶς αὐτός θά ἔχη ἔρωτηματικά.

Ὅποιος ὁμως τόν Χριστό Τόν βλέπει «ὡς ἐστίν», αὐτός θέτει θαυμαστικά στό πρόσωπο τῆς σαρκωμένης Ἀγάπης.

Διχασμός - Πνεῦμα

Στό εὐαγγέλιο δέν βλέπουμε μόνο αὐτές τίς δύο στάσεις γιά τόν Κύριο, δηλαδή, τό θαυμαστικό και τό ἐρωτηματικό.

Βλέπουμε και τήν ἄλλη θέση. Εἶναι ἡ πολεμική κατά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἐνώνει και διχάζει. Ἐνώνει ὅσους Τόν πιστεύουν.

Υπάρχει κανείς, πού ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Χριστός θά ἔπρεπε νά κρύψει τή θεϊκή Του λάμψη, γιά νά μήν ἐνοχλοῦνται μερικοί (Ἰωάν. γ' 19); Πολλοί δέν θέλουν τό Χριστό, και τότε και τώρα, διότι θίγονται τά ἄνομα συμφέροντά τους. Αὐτοί μόνοι τους διχάζονται, ἀποκόπτονται ἀπ' τό Φῶς.

Αὐτοί, μέ τήν ἀρνησί τους, προκαλοῦν τό διχασμό. Αὐτοί δημιουργοῦν πάντοτε τό σχίσμα. Σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής: «Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν» (Ἰωάν. ζ' 43).

Πάνω ἀπό ὅλα δέν εἶναι ἡ ἠρεμία. Ἡρεμία ἔχει και τό νεκροταφεῖο. Ἡρεμία ἐπικρατεῖ και στό βοῦρκο και στά βαλτόνερα και στόν ὑπόνομο.

Πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Καί τήν Ἀλήθεια, τόν Ἰησοῦ Χριστό, Τόν πολεμοῦσαν οἱ φαρισαῖοι και οἱ γραμματεῖς. Μισοῦσαν τό Χριστό. «Ἦθελον πιάσαι αὐτόν» (Ἰωάν. ζ' 44).

Τί εἶναι, λοιπόν, ἐκεῖνο, πού διαφοροποιεῖ τούς ἀνθρώπους ἐναντι τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ;

Εἶναι τό πνεῦμα. Ὅλοι ἔχουμε πνεῦμα. Πρόκειται γιά τήν πνοή τῆς ζωῆς, πού μόνο στόν ἀνθρώπο «ἐνεφύσησεν» ὁ Θεός, ὅταν τόν ἔπλασε (Γεν. β' 7).

• Πνεῦμα εἶναι ἡ αἴλη οὐσία, τό ἄυλο συστατικό, πού ἔχουμε ὅλοι στή φύσι μας. Τό αἴλο πνεῦμα κινεῖ τήν ὕλη, δραστηριοποιεῖ τήν ὕλη, ἀξιοποιεῖ τήν ὕλη, εἴτε γιά τό καλό εἴτε γιά τό κακό.

• Εἶναι ὁ ἐαυτός μας, τό ἀθάνατο στοιχείο, κρυμμένο στή θνητή σάρκα.

• Εἶναι ἡ γεννητρία.

Ποῖός ἀμφιβάλλει, ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐκδηλώνονται, διότι ὑπάρχει τό ρεῦμα; Ἔτσι κι ὅλους τούς ἀνθρώπους τούς διαπερνᾷ ὄχι ἀπλῶς τό ρεῦμα, ἀλλά τό πνεῦμα, πού ἐνεργοποιεῖ τά πάντα, τά μέλη, τίς αἰσθήσεις, τή λογική, τούς πόθους, τίς ἐπιθυμίες.

Συμβαίνει μέ τό πνεῦμα ὅ,τι συμβαίνει και μέ τόν ἄερα. Ὑπάρχει ἀέρας μολυσμένος, μέ ρύπους, μέ ραδιενέργεια, μέ διοξειδίο τοῦ ἀνθρακα. Ὑπάρχει φυσικά και ἀέρας καθαρός, φιλτραρισμένος. Ἔτσι, κάποιον τό πνεῦμα εἶναι ἀκάθαρο, σατανικό. Ἄλλων τό πνεῦμα εἶναι φιλτραρισμένο ἀπ' τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀπ' τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Υπάρχει τό ἄγριο πνεῦμα και τό ἄγιο πνεῦμα.

Ἅγριο και ἄγιο Πνεῦμα

Δέν χρειάζεται πολύ ψάξιμο, γιά νά ἐντοπίσουμε τό ἄγριο πνεῦμα. Παντοῦ συναντᾶται ἡ ἀγριότητα.

• Ἅγριο πνεῦμα ἐξωθεῖ κακοποιούς σέ πράξεις ἐγκληματικές.

• Ἅγριο πνεῦμα κυβερνᾷ πολλές φορές τά σπίτια. Κι ἔχουμε συνεχῶς διαπληκτισμούς, βλαστήμιες, κακοποιήσεις, διαζύγια, ἐγκλήματα.

• Ἅγριο πνεῦμα κατευθύνει τήν ἐπιθετικότητα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐναντίον μικρῶν λαῶν, πού ζητοῦν νά ζήσουν ἐλεύθερα.

Αυτό τό άγριο πνεύμα έμφωλεύει κάποτε καί σέ θρησκευτικούς ανθρώπους, πού δέν έχουν καθαριστή καί δέν έχουν έμποτιστή άπ' τό άγιο Πνεύμα. Βλέπουμε στό εύαγγέλιο τούς φαρισάιους καί τούς άρχιερείς τής έποχής νά είναι άγριοι. Τά μάτια τους πετούν φλόγες έμπαθείας. Ή καρδιά τους κοχλάζει άπό μίσος. Πληρώνουν «μπράβους», προκειμένου νά συλλάβουν τόν Ίησού.

Άλλ' οί άπεσταλμένοι τους ύφίστανται τήν εύλογημένη αλλοίωση. Άπό άγριοι γίνονται άγιοι.

Νά ή δύναμις του Άγ. Πνεύματος! Διαφορετικοί πήγαν πρós τόν τόπο διδαχής του Ίησού, καί διαφορετικοί έπέστρεψαν.

Τό Πνεύμα τό Άγιο μπήκε μέσα τους μέ τό λόγο. Άκουσαν τό Διδάσκαλο νά διδάσκη. Θαμπώθηκαν άπ' τή διδαχή Του. Θαύμασαν. Πίστευσαν. Άλλαξαν. Ρωτᾶνε πολλοί:

— Πώς θ' αλλάξει ή κοινωνία;

Μιά ή μεταμορφωτική δύναμις: Ό λόγος του Χριστού, πού είναι λόγος του Άγίου Πνεύματος.

• Η άγιότητα των άπεσταλμένων των Ίουδαίων συνάντησε τήν άγιότητα του Χριστού καί μεταμορφώθηκε. Όταν έπέστρεψαν στους φαρισάιους, δέχτηκαν τήν επίπληξι τους: Γιατί δέν μάς τόν φέρατε δεμένο; (Ιωάν. ζ' 45). Καί οί πρώην άγριοι, πού είχαν ήδη αλλάξει μέ τό λόγο του Κυρίου, διαλάλησαν μέ θάρρος τή μοναδικότητα του λόγου του Χριστού: «Ουδέποτε ούτως έλάλησεν άνθρωπος, ως ούτος ό άνθρωπος» (Ιωάν. ζ' 46).

Αύξεις φωτισμού

Τό άγριο πνεύμα μπορεί νά γίνη άγιο. Αυτό είναι τό βαθύτερο νόημα τής Πεντηκοστής.

• Μπορούμε νά μιλήσουμε για τό Άγιο Πνεύμα;

• Μόνο άν Τό ζήσουμε, θά Τό κατανοήσουμε.

Φανταστήτε άνθρωπο, νά έχη τά μάτια του κλειστά στόν ήλιο, ένώ στά χέρια

του κρατάει ένα φακό. Στό καταμεσήμερο προσπαθεί νά φωτίση μέ τό άσθενικό φώς του φακού τόν ήλιο, προκειμένου νά τόν δούν... οί άλλοι!

Κάπως έτσι μοιάζουμε οί σημερινοί χριστιανοί.

• Η Έκκλησία όλη είναι ήλιόλουστη άπ' τό φώς του Άγίου Πνεύματος. Οί άγιοι Τό βλέπουν. Τό ζούν, φωτίζονται. Γι' αυτό δέν πλανώνται, δέν σκοντάφτουν, δέν παρεκτρέπονται.

• Εμείς έχουμε κλειστά τά μάτια τής ψυχής. Δέν ζούμε τό Πνεύμα τό Άγιο. Καί προσπαθούμε, όταν έρχεται ή έορτή Του, τήν ήμέρα τής Πεντηκοστής, μέ τό φακό του άσθενικού μας λόγου νά φωτίσουμε τό ΦΩΣ, νά φωτίσουμε τόν Ήλιο.

Προτιμότερο είναι νά προτείνουμε:

— Άνοιξτε τά μάτια! Ίδετε καί θαυμάσατε!

• Δέν μπορούμε νά δούμε τό φώς του Άγίου Πνεύματος; Δέν μπορούμε νά έμβραθύνουμε στό μυστήριο του Άγίου Πνεύματος, νά δούμε τή Θεότητα του Άγίου Πνεύματος, του τρίτου Προσώπου, καί νά διακρίνουμε τήν άδιάκριτη σχέση καί ένωσί Του μέ τ' άλλα δυό Πρόσωπα τής Τριαδικής Θεότητας;

• Μπορούμε όμως καί άλλο. Νά δούμε τίς ενέργειες του Άγίου Πνεύματος. Νά δούμε τή φωτιστική αύξησι.

• Τί ήσαν οί Άπόστολοι; Πρόσωπα λιγοστού φωτισμού, χαμηλής μορφώσεως, περιωρισμένων δυνατοτήτων.

Πώς ξαφνικά έγιναν φωτισμένοι;

Πώς έγιναν δυνατοί τόσο πολύ, ώστε καμιά δύναμις του κόσμου νά μή μπορή ν' άντισταθή στό κήρυμά τους;

Μέσα τους καταύγασε τό φώς του Άγίου Πνεύματος. «Έπλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Άγίου» (Πράξ. β' 4). Οί Άπόστολοι δέν χρησιμοποίησαν τό φτωχό δικό τους λόγο (τό φακό τους), για νά προβάλουν τό Άγιο Πνεύμα. Φωτίστηκαν άπ' τό Πνεύμα τό Άγιο. Μ' αυτό τό φωτισμό έγιναν «φωστήρες έν κόσμω» (Φιλιπ. β' 15).

Πώς άλλωστε εξηγείται:

• ότι οί άγράμματοι έγιναν πάνσοφοι;

- *οτι οι ἄλαλοι ἔγιναν πολύγλωσσοι;*
- *οτι οι ἀδύνατοι ἔγιναν ἰσχυροί;*

Ὁ θαυμασμός ἐκείνων τῶν ἀπεσταλμένων τώρα γίνεται πολυεθνικός, τὴ μέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἄνθρωποι ἀπὸ διάφορες φυλές καὶ γλώσσες ἀκούνε καθέναν στὴ δική του γλώσσα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀποροῦντες ἐκφράζουν τὸ θαυμασμό τους: «Πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἔγεννήθημεν;» (Πράξ. β' 8).

Ζωοποιεῖ

• Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο φωτίζει. Αὐξάνει τὸ φωτιστικό τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς. Φῶς τό κεράκι. Ἄλλ' ὁ ἥλιος εἶναι ἐκπαγλό φῶς. Λίγο τό φῶς πρό Χριστοῦ. Ἡλιος ἀποκαλυπτικός τό φῶς μετὰ Χριστόν.

Νά δοῦμε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο;

Αἰσθητά δέν Τό βλέπουμε. Ἄν σοῦ δείξω τό καλώδιο τοῦ ρεύματος καὶ σοῦ προτεῖνω, «*ἐλα νά δῆς τόν ἠλεκτρισμό, τό ρεῦμα*», θά τό δῆς; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄν ὁμως ἔνα σπίτι εἶναι θαναμία κατασκευασμένο, μ' ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἀλλά σύνδεσις μέ τό ρεῦμα τῆς ΔΕΗ δέν ἔχη πραγματοποιηθῆ, τότε λές:

—*Πότε θά γίνῃ σύνδεσις; Πότε θά ἔρθῃ τό φῶς; Πότε θά πατήσουμε τό διακόπτη;*

• Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ μέ τὴν Ἐκκλησία. Βλέπουμε ὠραία κτήρια, φτιαγμένα μέ θαυμάσια τέχνη. Ἡ σύνδεσις μέ τό φῶς τοῦ προσδίδει μεγαλύτερη ἀξία. Ὁ Θεός τῇ μέρα τῆς Πεντηκοστῆς συνέδεσε μέ τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν Ἐκκλησία, πού ἤδη εἶχε κατασκευάσει ὁ Χριστός.

• Τὰ καλώδια, πού μεταδίδουν τό φῶς, τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου καὶ οἱ ἀγιαστικές πράξεις τῆς Ἐκκλησίας.

Πολλοὶ βλέπουν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μέ μάτια σαρκικά. Δέν ζοῦν συνειδητὰ τὴ χάρι. Δέν φταίει τό Φῶς. Φταίει ἡ συνείδησις, πού δέν χρησιμοποιοῖ τό διακόπτη τῆς πίστεως, τῆς προ-

σευχῆς καὶ τῆς προσοχῆς, γιὰ νά φωτιστῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

• Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο εἶναι ἡ ζωή. Ἄν ἡ φύσις μπορῇ νά ζήσει χωρὶς τόν ἥλιο, ἂν τό κλουβί ἔχη ἀξία χωρὶς τό πούλι πού κελαηδεῖ, ἂν τό σῶμα ζῆ χωρὶς ψυχὴ, ἄλλο τόσο μπορεῖ νά ζήσει ὁ χριστιανός χωρὶς Πνεῦμα Ἅγιο.

Τριαδική φανέρωσις

Μεγάλη ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Πιό μεγάλη ἀπ' τὰ Θεοφάνεια. Ἐκεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο φανερώθηκε σάν περιστερί, «*ὡσεὶ περιστέρα*» (Ματθ. γ' 16), πού πέταξε καὶ ἔφυγε. Ἐδῶ, στὴν Πεντηκοστή, τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔρχεται δυναμικά, ἐκφαντικά, μόνιμα. Ἐρχεται ὡς δυνατό φῶς.

• Τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς τὴν ἐκφράζει ὁ Πατέρας, τὸ πρῶτο Πρόσωπο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

• Τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴν ἐκφράζει ὁ Υἱός, τὸ δεύτερο Πρόσωπο.

• Τό φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ τό ἐκφαίνει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τὸ τρίτο Πρόσωπο.

«*Ἐλθέ, Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος*».

□ Ἐλα, Πνεῦμα Ἅγιο, καὶ διώξε τό ἄγριο πνεῦμα.

□ Ἐλα, νά μᾶς φωτίζης.

□ Ἐλα νά μᾶς ἐνισχύης.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

«*Μέγας ἡμῶν ὁ Κύριος, εἰ οὕτως ἐφίεται τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Μέγα καὶ τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐργαζόμενον ἡμῖν τὸν ἀγιασμόν*». Ε.Π.Ε. 23,74

Μετὰ φρασῖς:

Ὁ Κύριός μας εἶναι μέγας, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἐπιθυμεῖ τὴ σωτηρία ὅλων μας. Μέγα εἶναι καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα, πού ἐργάζεται γιὰ τὸν ἀγιασμό μας.

Κατασκήνωση 2010 Ἁγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Ἁγόρια Δημοτικῶ
25 Ἰουνίου-4 Ἰουλίου

Ἁγόρια Γυμνασίου-Λυκείου
5-18 Ἰουλίου

Κορίτσια

19 Ἰουλίου - 2 Αὐγούστου

Πληροφορίες στά τηλέφωνα:
2103212713, 2103212107.
2109765440

Πάσχα Τρόπος ζωῆς

Κανένας δέν ἔχει μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπό αὐτόν πού θυσιάζει τήν ζωή του γιά τούς φίλους του, λέει ὁ Χριστός στό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο (ιε' 13). Κι ἐμεῖς ἀκοῦμε ἀγάπη καί ἡ σκέψη μας πάει... ἄλλοῦ!

Ὁ Χριστός πορευόμενος στόν Γολγοθά, φέροντας στούς ματωμένους ὤμους του τόν Σταυρό, θυσιαστήριο - «ἀπόδειξη» τῆς ἀγάπης Του, μᾶς μάθαινε ἐμπράκτως αὐτό πού εἶχε πει «στό αὐτί» στόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, ὅτι «Νά! Κάνω καινούργια τά πάντα». Καινούργια, ὄχι ἀνανεώνοντας, ἀλλά φέροντας καί προτείνοντας τελείως διαφορετικά πράγματα.

Μέχρι τήν ἔνσαρκη παρουσία τοῦ Χριστοῦ:

- ἡ ἀμαρτία εἶναι ἐπιτυχία,
- ἡ κλεψιά εἶναι ἐξυπνάδα,
- οἱ βρωμοδουλειές εἶναι διασκέδαση,
- τό νά πατάς ἐπί πτωμάτων εἶναι προαγωγή,
- ἡ φιλαυτία εἶναι ἐξασφάλιση.
- ὁ ἐγωισμός «κάστρο» ἀσφαλείας!

Ἔρχεται ὁ Χριστός καί κατοικεῖ ἀνάμεσά μας καί γινόμαστε λαός Του (Ἀποκ. κá 3). Κι ἀρχίζει νά ὑπάρχει νέος οὐρανός καί νέα γῆ. Αὐτά πού εἶπαμε πρὶν, ἴσχυσαν μέχρι νᾶρθη ὁ Χριστός. Μετά ἀπό Αὐτόν «ἀπῆλθαν», δηλαδή, ἔπαψαν νά ἰσχύουν.

Βέβαια, ὁ κόσμος μας εἶναι γεμάτος ἀπάτη καί φιλαυτία, πράγμα πού γεννάει ἀπορία: Πῶς «ἀπῆλθαν»;

Ἀπλούστατα, ὁ Λόγος καί ὁ Νόμος τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει ἄλλη δυνατότητα καί ἄλλον τρόπο, παρά μόνο

τό: «Ὅστις θέλει...». Ὁ Χριστός ἀπορρίπτει ἀπολύτως τό ὑποχρεωτικό καλό καί τήν ἀναγκαστική εὐρυθμία. «Στήνει τήν σκηνή του» (κατοικεῖ γενόμενος ἄνθρωπος) ἀνάμεσα μας, ἀλλά δέν ἐπιβάλλει σχέσεις μαζί Του. Μᾶς ἀφήνει ν' ἀνταποκριθούμε ὑπεύθυνα καί ἐλεύθερα.

Κομματιάζει ἐπί τοῦ Σταυροῦ τό Σῶμα του καί μᾶς προτείνει «τροφή ζωῆς καί ἀθανασίας», ἀλλά δέν μᾶς... μπουκώνει μ' αὐτό. Χύνει τό Αἷμα του ἐπί τοῦ Σταυροῦ γιά νά ζωογονήσῃ τίς ξεραμένες καρδιές μας, ἀλλά δέν μᾶς ἐπιβάλλει νά Τό πάρουμε, ἄν δέν εἶναι ἐλεύθερη ἐπιλογή.

«Κατοικώντας» μαζί μέ τόν Χριστό καί ἔχοντάς Τον Θεό τῆς ζωῆς μας, σιγά-σιγά κι ἐμεῖς μαθαίνουμε, ὅτι Αὐτός εἶναι «τό ἄλφα καί τό ὦμέγα, ἡ ἀρχή καί τό τέλος» (Ἀποκ. κα' 6). Καί τότε, ἀγαπώντας Τον, ἀρχίζουμε νά ζοῦμε κατὰ τό ἦθος καί τίς ἐντολές Του. Τότε ἀρχίζουμε:

- νά θυσιαζόμαστε, ἀντί νά θυσιάζουμε·
- νά προσφέρουμε, ἀντί νά διεκδικούμε·
- νά δίνουμε, ἀντί νά παίρνουμε·
- παραιτούμαστε, ἀντί νά ἀπαιτοῦμε·
- νά ἀγαπᾶμε, ἀντί νά θέλουμε.

Τότε, εἴτε ἔχουμε νά κάνουμε μέ τούς ἐνοχλητικούς βρώμικους καί «ἐπικίνδυνους» μετανάστες, εἴτε μέ τόν ἄνθρωπό μας, πού δέν μᾶς καταλαβαίνει καί μᾶς ἐνοχλεῖ, ἐμεῖς, ξέροντας ὅτι «Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοί καί ἀληθινοί εἰσίν» (Ἀποκ. κα' 5), κατευθύνουμε τήν καρδιά μας στόν τρόπο τοῦ Χριστοῦ. Καί θυσιάζουμε καί προσφέρουμε καί δίνουμε καί παραιτούμαστε καί ἀγαπᾶμε.

Αὐτόν τόν δρόμο δείχνει ὁ Χριστός πορευόμενος στόν Γολγοθᾶ.

Ὅταν ὁ Χριστός γίνῃ δεκτός συγκάτοικος τοῦ ἀνθρώπου, τότε «θά σκουπίσῃ κάθε δάκρυ ἀπό τά μάτια καί δέν θά ἔχη ἰσχύ ὁ θάνατος, οὔτε τό πένθος, οὔτε ἡ κραυγή, οὔτε ὁ πόνος» (Ἀποκ. κα' 4).

Ἐμεῖς ὅμως, ἀτυχῶς, δέν συνειδητοποιήσαμε ἀκόμα, ὅτι εἴμαστε «μετανάστες», ἀπόμακροί ἀπό τόν Χριστό, καί γι' αὐτό μᾶς ἐνοχλοῦν... οἱ μετανάστες. Δέν «διψάσαμε», νά ζητήσουμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς δώσῃ νά πιοῦμε «ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν» (Ἀποκ. κα' 6), δηλαδή, ἀπό τήν θεία Εὐχαριστία πού προέκυψε ἀπό τόν Σταυρό Του!

Αὐτό τό Πάσχα ἄς ξαναδοῦμε βαθεία καί σοβαρά τήν σχέση μας μέ τόν Χριστό καί τά ὅσα προτείνει!

Ἄς Τόν παρατηρήσουμε, πῶς ἀνεβαίνει στόν Γολγοθᾶ καί ἄς τό συσχετίσουμε μέ ὅσα εἶχε διδάξει πρὶν ἀνεβῆ ἐκεῖ.

Ἄς δοῦμε, πῶς πεθαίνει γι' αὐτούς πού ἀγαπᾶ.

Ἄς σκεφτοῦμε, ὅτι ὄντας σταυρωμένος, περισσότερο ἀπό ὄλους σκεφτόταν καί ἀγαποῦσε τόν Καιῖαφα καί τούς σταυρωτές Του, καί ἀγωνιοῦσε νά τούς βρῆ ἐλαφροντικά, «δέν ξέρουν τί κάνουν...».

Ἄς ἀποφασίσουμε νά πάρουμε στά χέρια μας τά λόγια Του (ἕνα Εὐαγγέλιο, ἀπό τά τέσσερα), γιά νά δοῦμε ἐκεῖ, πῶς θά Τόν κληρονομήσουμε, καί πῶς θά γίνῃ ὁ Θεός μας κι ἐμεῖς τά παιδιά Του (Ἀποκ. κα' 7).

Δειλοί καί ἄπιστοι «θά πεθάνουν» ὄχι ἐπειδή Αὐτός τό θέλει, ἀλλά γιατί αὐτοί τό ἐπιλέγουν. Ἄλλ' ἐμεῖς ἄς μὴν ἀφήσουμε τήν ἐγωιστική δειλία τῆς φιλαντίας νά μᾶς ὀδηγήσῃ στόν θάνατο.

ἀρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος

Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν Ἀνάληψη

Ἀνέβασε τόν ἄνθρωπο στά οὐράνια

«Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ· ἄρα τίς λόγος τοῦτο παρασπῆσαι δυνήσεται; Τόν ἀπό τῆς γῆς, τόν τῶν ἰχθύων ἀφρονότερον, τόν παίγιον τῶν δαιμόνων γενόμενον, ὅρα ποῦ ἀνήγαγεν. Ὅντως ὑπερβάλλον τό μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Καί θέα ποῦ ἀνήγαγεν: "Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις"».

Ε.Π.Ε. 20,472

Μετάφρασις:

Κάθισε τό Χριστό στά δεξιά Του. Ὑπάργε ποιός λόγος μπορεῖ νά παρασπῆση τό γεγονός; Τόν ἄνθρωπο, τόν γήινο, τόν ἀφρονότερο κι ἀπό τά ψάρια, αὐτόν, πού κατάντησε παιχνίδι τῶν δαιμόνων, κοίταξε ποῦ τόν ἀνύψωσε. Πραγματικά εἶναι ἀνυπέβλητο τό μέγεθος τῆς δυνάμεώς Του. Πρόσεξε ποῦ τόν ἀνέβασε; «Στά ἐπουράνια».

Διαστημικό γεγονός

«Ἐπερέβη ἀγγέλους, παρῆλθεν ἀρχαγγέλους, ὑπερέβη Χερουβίμ, ἀνέβη ἀνώτερον τῶν Σεραφίμ, παρέδραμε τάς ἀρχάς, οὐ πρότερον ἔσπῃ, ἕως οὗ τοῦ θρόνου ἐπελάβετο τοῦ δεσποτικοῦ».

Ε.Π.Ε. 36,214

Μετάφρασις:

Ξεπέρασε τούς ἀγγέλους. Προσπέρασε τούς ἀρχαγγέλους. Πιο πάνω ἀπό τά Χερουβίμ. Παράπάνω ἀπό τά Σεραφίμ. Δέν σταμάτησε, μέχρι ποῦφτασε καί κατέλαβε τόν οὐράνιο θρόνο.

Χαρά τῶν ἀγγέλων

Σήμερον ὑπέλαβον ἄγγελοι, ὅ πάλοι ἐπόθουν. Σήμερον εἶδον ἀρχάγγελοι, ὅ πάλοι ἐπεθύμουν, πῆν φύσιν πῆν ἡμετέραν ἀπό τοῦ θρόνου ἀστράπτουσιν τοῦ βασιλικοῦ, δόξη καί κάλλει στιλβουσιν ἀθανάτω».

Ε.Π.Ε. 36,218-220

Μετάφρασις:

Σήμερα οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἀρχάγγελοι εἶδαν αὐτό, πού ποθοῦσαν: Τήν ἀνθρώπινη φύσι ν' ἀστράπτει σέ βασιλικό θρόνο. Νά λάμπη μέ ἀθάνατη ὁμορφιά.

Ἄρραβώνας μας γιά τούς γάμους στόν οὐρανό

«Ἔχομεν ἀρραβῶνα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν οὐρανῶ, συνανελήθημεν τῷ Χριστῶ».

Ε.Π.Ε. 36,288

Μετάφρασις:

Ὁ ἀρραβώνας, ἡ βεβαία ὑπόσχεσις γιά πῆν αἰώνια ζωή μας εἶναι στόν οὐρανό. Ἀναληφθήκαμε μαζί μέ τό Χριστό.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Λατρευτική σύναξις

Αρχίζουμε με μιά υπόθεσι: Δυό ἄνθρωποι, χαλαροί περὶ τὴν πίστι καὶ κάπως ἀδιάφοροι, ἔρχονται ἀπ' τὸ ἔξωτερικό, ξέροντας καλά τὰ ἑλληνικά. Ἐπισκέπτονται μιά ἀπ' τὶς μεγάλες ἐκκλησίες τῆς Ἀθήνας σέ ὥρα θείας Λειτουργίας. Μεγαλοπρεπὴς ὁ ναός, καλλίφωνοι οἱ ἱερεῖς, ἐντυπωσιακὴ ἡ ἀγιογράφησις, πλούσιος ὁ διάκοσμος, πομπώδης ἡ τέλεσις τῆς Λειτουργίας, ὑψίφωνοι καὶ μουσικώτατοι οἱ ψάλτες, πανηγυρικός ὁ τόνος τῆς Λειτουργίας.

Κοιτάζουμε τοὺς δυό επισκέπτες, νὰ διαπιστώσουμε τὶς ἀντιδράσεις τοὺς ἀπ' τὴν πρώτη τους αὐτὴ ἐπίσκεψι σέ Ὅρθόδοξο ναό σέ ὥρα λατρευτικῆς συνάξεως. Τοῦ καθενός ἡ ἀντίδρασις διαφορετικὴ.

Ὁ ἕνας εἶναι τύπος ὀπτικός. Στρέφει τὸ κεφάλι δεξιὰ-ἀριστερά, πάνω-κάτω, περιεργάζεται τὶς ἀγιογραφίες καὶ μονολογεῖ:

— *Ῥωαῖα πράγματα! Ὅμορφη τέχνη! Ἐντυπωσιακὴ διακόσμησις!*

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ λειτουργὸς ἱερέας, στραμμένος στὴν ἁγία Τράπεζα κάτι φαίνεται νὰ μουμουρίζει. Ὁ πρῶτος επισκέπτης δὲν τοῦ δίνει σημασία...

Ὁ ἄλλος εἶναι ἀκουστικός τύπος. Τεντώνει τ' αὐτὶ του ν' ἀκούσῃ, νὰ καταλάβῃ, νὰ συλλάβῃ νοήματα καὶ φράσεις. Σέ λίγο τὸ χαμόγελο γίνεται δυνατὸ γέλιο. Ἐμεῖς, πού βρισκόμαστε στὴ θεία Λειτουργία, ἀνησυχούμε:

— *Τί ἔπαθες; Τί γελᾷς; τὸν ρωτᾶμε. Ἐδῶ εἶναι τόπος ἱερός. Σταμάτα, γιατί θά σέ βγάλουν ἔξω...*

Ἐκεῖνος συνεχίζει νὰ γελᾷ. Φέρνει τὸ χέρι στό κεφάλι, κάνοντας τὴ γνωστή κίνησι καὶ μᾶς λέει:

— *Τρελλάθηκα; Τί πάθανε ἐδῶ μέσα; Ἐκεῖνος μέ τὴ χρυσὴ φορεσιά γιατί μουμουρίζει; Κι ὁ ἄλλος, ποῦχει τὸ μικρόφωνο κολλημένο στό στόμα, ἐκεῖ στό δεξιὰ, γιατί στριγγλίζει; Μήπως τρελλάθηκα;...*

* * *

Ξενίζει ὁ τρόπος πού ἀρχίσαμε. Δέν εἶναι δικός μας. Εἶναι τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Βρίσκεται στό περίφημο **14ο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς**, πού τονίζεται ἐπανειλημμένα ἡ **ζωντανὴ καὶ κατανητὴ** λατρεία.

— *Μήπως τρελλάθηκα;*

Ὁ Παῦλος θέτει τὸ ἐρώτημα αὐτὸ γιὰ ὅσους κατὰ τὴ θεία Λατρεία λένε ἢ ψέλνουν ἀκαταλαβίστικα. Τὰ λόγια του ἐπακριβῶς: «Ἐάν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ πάντες γλώσσαις λαλώσιν, εἰσέλθωσι δέ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;» (ιδ' 23). Δηλαδή: «Ἄν, συναχθῇ ὅλη ἡ ἐκκλησία καὶ ὅλοι γλωσσολαοῦν, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ μποῦν στό χῶρο τῆς συνάξεως ἄσχετοι ἢ ἄπιστοι, δέν θά ποῦν, ὅτι εἶστε τρελλοί;».

● Ἴσως ἀντιτάξουν μερικοί, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ λέει ὁ Παῦλος γιὰ τὴν τότε λατρευτικὴ σύναξι. Νομίζω, ὅτι πολὺ περισσότερο θά τᾶλεγε γιὰ τὴ σημερινὴ σύναξι.

● Ἴσως πάλι ἀντιτάξουν, ὅτι αὐτὰ τὰ λέει γιὰ τὴ **γλωσσολαλία**, ὅπου μίλαγαν μερικοί σέ ἀνύπαρκτες (ἀκαταλαβίστικες) γλώσσες. Νομίζω, ὅτι πολὺ περισσότερο θά τᾶλεγε γιὰ ὅσα μουμουριστά, ἄψυχα, ἀκατανόητα καὶ ἐπιδεικτικὰ λέγονται καὶ ψέλνονται σήμερα στοὺς ναοὺς μας. Τὴ θέσι τῆς ἀκατανόητης γλωσσολαλίας

έχουν πάρει σήμερα τά μακρόσυρτα μουσικά κομμάτια, ό τρόπος πού ψέλνονται οί ύμνοι, πού φυσικά είναι άριστουργήματα λόγου, άλλ' άκατανόητα στους πολλούς, καί ό τρόπος πού μουρμουρίζουν μερικοί ίερείς τίς ευχές. Θά έξανίστατο ζωηρότερα ό Παῦλος. Διότι ή μέν γλωσσολαλία ήταν άγιοπνευματικό χάρισμα, ένώ ό τρόπος τής λατρείας σήμερα έν πολλοίς είναι καρπός **επιδείξεως ή ραθυμίας**.

Όσα όρίζει ή Έκκλησία πρέπει νά λέγονται καί νά ψέλνονται **ζωντανά, κατασκευτικά καί κατανοητά**. Σ' αυτό θά μάς βοηθήση ή άναφορά μας στην άρχαία Έκκλησία. **Στροφή πρός τά πίσω!** είναι έν προκειμένω τό πιά... προοδευτικό βήμα. Στροφή πρός τίς πηγές! Στροφή πρός τήν άρχαία Έκκλησία! "Όταν μελετᾶ κανείς τή ζωή τής άρχαίας Έκκλησίας, αισθάνεται τήν έπαφή μέ τίς πρώτες πηγές του τεράστιου αυτού ποταμού, πού όνομάζεται Χριστιανισμός είκοσι αιώνων.

Ή Όρθοδοξία είναι ή Έκκλησία τής **παράδοσης**.

- Ή **διδασκαλία** καί ή **λατρεία** της άποτελούν συνέχεια τής διδασκαλίας καί τής λατρείας των Άποστολικών χρόνων.

- Ό **άμβωνάς** της είναι αντίλαλος τής επί του Όρους όμιλίας του Χριστού.

- Ή **άγία Τράπεζα** της έχει πάνω τόν ίδιο Θεσαυρό, πού είχε καί τό ύπερώο τής Ίερουσαλήμ καί τό ύπερώο τής Τρωάδας καί ή τράπεζα των κατακομβών.

- Ή λατρευτική της **σύναξις** είναι ή επανάληψις του Μυστικού Δείπνου. Θυμόμαστε Έκείνου τήν έντολή: «Τούτο έστι τό σώμά μου τό ύπέρ ύμων διδόμενον· τούτο ποιείτε εις τήν έμήν ανάμνησιν» (Λουκ. κβ' 19).

- Ή **Θεία Εύχαριστία** της είναι ή παράδοσις εκείνου, πού παραλάβαμε άπ' τούς Άποστόλους, άπό τόν Ίησουν. «Εγώ -λέει ό Παῦλος- παρέλαβον άπό του Κυρίου ό καί παρέδωκα ύμιν, ότι ό Κύριος Ίησούς έν τή νυκτί ή παρεδίδετο έλαβεν άρτον καί εύχαριστήσας έκλασε καί ειπε· Λάβετε φάγετε.... Όσαύτως καί τό ποτήριον μετά τό δειπνήσαι λέγων· Τούτο τό ποτήριον ή καινή διαθήκη...» (Α' Κορ. ια' 23-25).

- Ή λατρευτική σύναξις είναι ή κατ' έξοχήν **ιερά παράδοσις**. Ό Χριστός δέν ήρθε νά ήθικοποιήση μεμονωμένα άτομα. Ήρθε νά σώση τόν άνθρωπο. Κι ό άνθρωπος σώζεται μέσα στην Έκκλησία, μέσα στη συναγωγή, στη σύναξι τής Έκκλησίας.

Σέ **σύναξι** ήρθε τό Πνεύμα τό Άγιον τή μέρα τής **Πεντηκοστής**. «Ήσαν άπαντες όμοθυμαδόν επί τό αυτό» (Πράξ. β' 1).

Στή σύναξι ήταν ισχυρή ή **προσευχή** των χριστιανών. «Ό μέν Πέτρος έτρείτο έν τή φυλακή· προσευχή δέ ήν έκτενης γινομένη υπό τής έκκλησίας πρός τόν Θεόν ύπέρ αυτού» (Πράξ. ιβ' 5). Κι όταν έλευθερώνεται ό Πέτρος, στη σύναξι πηγαίνει. Βρίσκει τούς πιστούς «συνηθροισμένους καί προσευχομένους» (Πράξ. ιβ' 12).

Ή σύναξις των πιστών άποστέλλει τόν Παῦλο στό έργο τής **ιεραποστολής**. «Λειτουργούντων των πιστών τῷ Κυρίῳ καί νηστευόντων ειπε τό Πνεύμα τό Άγιον· Αφορίσατε δή μοι τόν Βαρνάβαν καί τόν Σαῦλον εις τό έργον ό προσέκλημαι αυτούς» (Πράξ. ιγ' 2-3).

- Τή **δύναμι τής προσευχής** στη λατρευτική σύναξι τονίζει κι ό άποστολικός Πατέρας, ό άγιος Ίγνάτιος ό Θεοφόρος: «Εί ενός καί δευτέρου προσευχή τσαύτην ισχύν έχει, πόσω μάλλον ή τε του επισκόπου καί πάσης τής Έκκλησίας! Ό σὺν μή έρχόμενος επί τό αυτό, οὗτος ήδη ύπερηφανεί καί έαυτόν διεκρινεν» (Ίγνατίου πρός Έφεσίους ε' 2-3).

(Ή άναφορά στην Άποστολική λειτουργική παράδοσι θά συνεχιστῆ σὺν Θεῷ καί σε έπόμενα φύλλα)

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Λύπη και χαρά

Β' Κορ. β' 1-3

Λύπη, πού εύφραίνει (στ. 1-2)

Λύπη προκαλεί ή άμαρτία. Όταν μάλιστα ή άμαρτία είναι σκάνδαλο δημόσιο, ή λύπη ξαπλώνεται σ' όλες τις εύαίσθητες καρδιές. Καί ή λύπη αυτή αυξάνεται, όταν οί πιστοί συνειδητοποιούν, ότι μέ τίν άπροσεξία ή άδιαφορία τους έγιναν συνένοχοι στή ζημία από τίν άμαρτία ή τό σκάνδαλο.

Η άμαρτία του αίμου μικτη στήν Κόρινθο ήταν τέτοιας ύφης. Στήν αρχή ούτε ό ίδιος πόνεσε για τί διαστροφή του, ούτε πολλοί από τους πιστούς στήν Κόρινθο. Ξρισμένοι μάλιστα τό προσπέρασαν άδιάφορα και άφησαν τόν ένοχο να κατέχη τί θέσι του στήν τοπική Έκκλησία. Καί, τό άκόμα χειρότερο, υπερηφανεύονταν γι' αυτόν, για τά χαρίσματά του!

Μήπως τό ίδιο δέν συμβαίνει και σήμερα;

Ζη π.χ. ένας ψάλτης παράνομα, έξωσυζυγικά, κι όμως πολλοί καυχώνται για τόν ψάλτη τους, για τίν ώραία του φωνή, για τίς μουσικές του ικανότητες! Έννοείται δέ, ότι παραμένει ασάλευτος στό αναλόγιό του!

Ζη κατά προκλητικό τρόπο ένας λειτουργός της Έκκλησίας, πρεσβύτερος ή επίσκοπος, κι όμως όχι μόνο δέν πονάει κανένας για τό σκάνδαλο, αλλά και μερικοί καυχώνται, πού έχει σπουδαία έξωτερικά προσόντα!

Έλλειψις εύαίσθησίας ή δείγμα άπιστίας;

Πάντως τότε, στήν αρχαία Έκκλησία, υπήρχε ό Παύλος. Ευαίσθητοποιήθηκε άμέσως. Έπενέβη. Ταρακούνσε συνειδήσεις. Ξύπνησε τους πιστούς. Κι αυτοί κινήθηκαν διακριτικά, αλλά και σταθερά. Καί ό εύλογημένος σεισμός έφτασε μέχρι τίν καρδιά του ένόχου. Δονήθηκε κι αυτή. Καί ράγισε. Καί ξεπήδησαν τά δάκρυα της μετανοίας.

Τά πληροφορεΐται ό Παύλος και γράφει: Θεώρησα καλό να μην έλθω, εν όσφ τό σκάνδαλο ύφιστατο. Θα σας πικραίνα περισσότερο. *«Έκρινα δέ έμαυτῶ τούτο, τό μή πάλιν εν λύπη έλθειν προς ύμας»* (στ. 1). Άπόδοσις στήν άπλοελληνική: *«Θεώρησα καλό τό να μην έλθω πάλι σε σας, προκαλώντας (μέ τους έλέγχους μου) λύπη»*.

• Τό «πάλιν» δηλώνει τά όσα τους έγγραψε στήν πρώτη του Έπιστολή. Τότε ήταν ανάγκη να σας τά γράψω, να σας πικράνω, για ν' απαλλαγήτε από διασπαστικές κινήσεις και από ήθικες παρεκτροπές.

Και ή Έπιστολή είναι επίσκεψις. Και μάλιστα επίσκεψις διαρκείας. Διαβάζοντας τίς Έπιστολές του Παύλου, σαν να τόν υποδεχώμαστε ως επισκέπτη και διδάσκαλο.

Δέν επιθυμεί όμως ή επόμενη επίσκεψις του να προκαλέση και αυτή λύπη.

• Η λύπη ήταν και από τά δύο μέρη. Και οί εκτρεπόμενοι προκαλοΐσαν λύπη στόν Παύλο. Καί ό Παύλος μέ τά έλεγκτικά του λόγια προκαλοΐσε λύπη στους ένόχους και στους συνένόχους. Άλλά και στους παντελώς άνευθύνους και άθώους προκαλοΐσε λύπη τό ύφος του Παύλου. Πώς μπορεί, και ό πλέον άμετοχος, να μη λυπάται, όταν βλέπη τόν πνευματικό του πατέρα λυπημένο για παρεκκλίσεις από τίν πίστι ή για εκτροπές περι τίν ήθική;

• Θα μπορούσε να μη γράψη τίποτε ό Παύλος. Να σκεφθί:

—Άς κάνουν ό,τι θέλουν. Δέν θα σκάσω έγώ για να διορθωθούν αυτοί.

Κάτι τέτοιο θα ήταν πίο όδυνηρό για τόν Άπόστολο.

Δέν απέβλεπε στό δικό του έφθουχασμό,

ἀλλά στή σωτηρία τῶν ψυχῶν. Δέν ἀπέβλεπε σέ μία ἐπιφανειακή ἡρεμία καί μία ψευδεπίγραφη χαρά. Ἐπέβλεπε στήν ἀληθινή χαρά τῆς καρᾶς τοῦ βάρθου. Κι ἡ χαρά αὐτή γεννιέται ἀπό τή λύπη.

Ὅπως ἡ χαρά τῆς ἀποκτίσεως παιδιοῦ γεννιέται ἀπό τήν ὀδύνη τοῦ τοκετοῦ (ιδεῖ καί Ἰωάν. 1στ' 21), ἔτσι ἡ χαρά τῆς σωτηρίας γεννιέται ἀπό τήν ὀδύνη τῆς μετανοίας. Καί ἡ χαρά γιά ἕνα πνευματικό πατέρα εἶναι ἐκείνη, πού τοῦ χαρίζουν τά παιδιά του, ὅταν μετανοοῦν.

● Τούς λυπεῖ, γιά νά χαροῦν ἐκεῖνοι καί νά χαρῆ καί αὐτός. Τό τονίζει: *«Εἰ γάρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καί τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;»* (στ. 2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἄν ἐγὼ προκαλῶ σέ σᾶς λύπη, τότε ποιός με εὐφραίνει, παρά ἐκεῖνος, πού δέχεται τούς ἐλέγχους μου καί λυπεῖται ἀπό μένα; Αὐτή ἡ λύπη φανερώνει μετάνοια».*

Θά μπορούσαμε νά παραστήσουμε ὡς ἐξῆς τίς ἐναλλαγές λύπης-χαρᾶς:

● Ὀδύνη τοῦ κήρυκα, μέχρι νά σπαρῆ καί νά φυτρώσῃ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς καρδίες τῶν ἀνθρώπων (Γαλ. 8' 19).

● Χαρά τῶν χριστιανῶν, πού βρίσκουν τή λύτρωσι καί τή σωτηρία, πού ἐντάσσονται στό μυστικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

● Ὀδύνη καί πόνος τοῦ κήρυκα ἀπό τίς δυσκολίες, πού συναντᾷ στή σταυρωμένη του πορεία.

● Χαρά τοῦ κήρυκα γιά τήν πνευματική πρόοδο τῶν χριστιανῶν (Φιλιπ. 1' 25).

● Πόνος τῶν χριστιανῶν γιά τὰ ἁμαρτήματά τους.

● Ὀδύνη τοῦ κήρυκα καί πνευματικοῦ πατέρα, πού ἀναγκάζεται νά ἐπιτιμῆσῃ καί νά ἐλέγξῃ.

● Λύπη τοῦ ἁμαρτήσαντος, καί διότι δέχτηκε αὐστηρά λόγια ἀπό τόν πνευματικό του χειραγωγό.

● Χαρά τοῦ ἁμαρτωλοῦ, πού μετανοεῖ καί συντρίβεται καί ἀπαλλάσσεται ἀπό τό ὀδυνηρό πάθος.

● Χαρά τοῦ πνευματικοῦ πατέρα, πού βλέπει τή μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου παιδιοῦ. Εὐφροσύνη, πού προέρχεται ἀπό τόν ἄνθρωπο πού λύπησε.

● Τελικά πρόκειται γιά τή χαρά τοῦ Θεοῦ, πού συμμετέχουν καί οἱ ἄγγελοι καί οἱ ἄγιοι (Λουκ. 18' 10).

Ἐστερα ἀπό τά παραπάνω πιθανόν κατανοοῦμε καλύτερα τό στίχο: *«Εἰ γάρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καί τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;»* (στ. 2).

Ἡ χαρά μου, χαρά σας (στ. 3)

Ἦθελε τή χαρά ὁ Παῦλος. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ «χαρά ἡμῶν». Ἡ ἁμαρτία φέρνει τήν ἀρά. Ὁ Χριστός χαρίζει τήν χαρά.

Γνωρίζει βέβαια ὁ Παῦλος, ὅτι οἱ θλίψεις εἶναι μόνιμος σύντροφος τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν, καί τοῦ ἰδίου. Ἀλλά ὅλες τίς θλίψεις τίς βλέπει μέ τήν προοπτική τῆς χαρᾶς. Ὅλους τούς σταυρούς τούς βλέπει ὅπως ἔβλεπε τόν ἕνα, τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Καρπός τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἡ χαρά, ἡ Ἀνάστασις, ἡ δόξα.

● Τίς θλίψεις ἀπό τή μανία τοῦ ἀθέου καί ἀντιχριστοῦ κόσμου τίς δέχεται μέ χαρά. Καί σημειώνει: *«Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου»* (Κολασ. 1' 24).

● Τίς θλίψεις ἀπό τήν ἐσωτερική ἀταξία καί ἀκαταστασία, δέν τίς ὑποφέρει εὐκολα. Τίς φοβόταν. Τόν ἔκαναν νά κλαίῃ.

Καλά οἱ ἀπ' ἔξω! Ἀλλά καί οἱ ἀπό μέσα (Β' Κορ. 7' 5); Ἔ, ὅχι, δέν θέλω σεις τουλάχιστον νά μέ λυπῆτε!

Αὐτό τό πνεῦμα ἐκφράζει ὁ ἐπόμενος στίχος: *«Καί ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθώς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρά πάντων ὑμῶν ἐστιν»* (στ. 3). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Σᾶς ἔγραψα σέ προηγουμένη ἐπιστολή αὐτό, δηλαδή, νά μὴ δοκιμάσω, σάν ἐλθω, λύπη ἀπό αὐτούς, πού ἔπρεπε νά χαίρωμαι. Διότι εἶμαι βέβαιος γιά ὅλους σας, ὅτι ἡ δική μου χαρά εἶναι χαρά ὅλων σας».*

● Ὅταν λέῃ, *«ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό...»*, τί ἐννοεῖ; Ποιά γραφή; Πότε τούς ἔγραψε;

Ἄλλοι ἐρμηνευτές λένε, ὅτι τούς ἔγραψε σέ κάποια ἄλλη, τή λεγόμενη τρίτη πρὸς Κορινθίους. Ἐπιστολή, ἡ ὁποία κáθηκε.

Ἄλλοι, ὅτι τούς τό σημείωσε ἐμμέσως στήν πρώτη του Ἐπιστολή (1στ' 7), ὅταν ἐξέφραζε τήν ἐπιθυμία νά μὴν ἔλθῃ βιαστικά στήν Κόρινθο.

Καί ἄλλοι, ὅτι τούς τό σημειώνει στό τέλος αὐτῆς, τῆς δευτέρας Ἐπιστολῆς (1β' 21). Τήν τελευταία γνώμη ἀσπάζεται ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Λέγει: «Πότε ἔγραψεν; Ἐν τῇ προτέρᾳ, ὅτε ἔλεγεν, «Οὐ θέλω ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν»; Οὐκ ἔγωγε οἶμαι, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιστολῇ, ὅτε εἶπε, «μή ἐλθόντα με πάλιν ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς»» (Ε.Π.Ε. 19,128). Μετάφρασις: Πότε τοὺς ἔγραψε; Στὴν πρώτη ἐπιστολή, ὅταν ἔλεγε, «Δέν θέλω νά σᾶς δῶ τώρα περαστικός» (Α΄ Κορ. 1στ' 7); Ἐγὼ τουλάχιστον νομίζω, ὄχι, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ὅταν εἶπε, «Μήπως ἐρχόμενος ἐκεῖ μέ ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου καὶ πενήθῃσω πολλοὺς ἀπὸ ἐκείνους, πού ἄμαρτησαν προηγουμένως» (Β΄ Κορ. 1β' 21).

● Σημασία δέν ἔχει πότε τοὺς ἔγραψε. Σημασία ἔχει τὸ κοινωνικὸ τῆς καρᾶς καὶ τῆς λύπης ἀνάμεσα στὸν Ἀπόστολο καὶ τοὺς μαθητές του.

Ἄς ἕνας ὑπάρχει, γιὰ νά δῖνῃ χαρὰ στὸν ἄλλον. «Ἄφ' ὧν ἔδει με χαίρειν...» (στ. 3).

Ἄς ἕνας ὑπάρχει, γιὰ νά μὴ λυπῆ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ γιὰ νά μετέχῃ τῆς τυχόν λύπης τοῦ ἄλλου.

Συνήθως τὸ «Χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαίωντων» (Ρωμ. 1β' 15) τὸ προσαρμόζουμε μόνο σέ περιπτώσεις προσωπικοῦ πένθους ἢ προσωπικῆς καρᾶς, καὶ μάλιστα στὰ καθημερινὰ γεγονότα. Ἄλλ' ἐδῶ βλέπουμε αὐτὴ τὴν κοινωνία στό πάθος (πένθος) καὶ σπὴ χαρᾶ (εὐφροσύνη) καὶ στίς πνευματικές τους διαστάσεις. «Ἴνα μή ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθώς ἐπὶ πάν-

τας ὑμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστίν» (στ. 3).

Ἡ λύπη σας, εἶναι λύπη μου. Ἡ χαρὰ σας, εἶναι χαρὰ μου. Καὶ τὸ ἀντίθετο: Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ δική μου χαρὰ, πνευματικὴ καὶ ἐν Χριστῷ, εἶναι καὶ δική σας χαρὰ. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅταν τοὺς οὕτω φιλοῦντας ἀναγκάζομαι λυπεῖν, οὐ τούτῳ μόνον τῷ ἐπιτιμῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ καὶ αὐτός ἐν λύπῃ εἶναι, καὶ ὑμᾶς διὰ τούτου πάλιν λυπεῖν» (Ε.Π.Ε. 19,128). Μετάφρασις: Ὅταν ἀναγκάζομαι νά λυπῶ ἐκείνους, πού τόσο μέ ἀγαποῦν, ὄχι μόνο μέ αὐτό, μέ τὸ ὅτι τοὺς ἐπιτιμῶ, ἀλλὰ καὶ μέ τὸ ὅτι λυπᾶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ αὐτὸ πάλι γίνεται αἰτία νά λυπᾶσθε ἐσεῖς.

Τότε ἔχουμε ἐλπίδα, ὅτι θά γίνουμε κοινωνοὶ τῆς καρᾶς τῶν ἁγίων στὸν οὐρανό:

● Ὅταν στίς σωματικές λύπες ὑπάρχη κοινωνία ἀγάπης καὶ μετοχή.

● Ὅταν στίς καθημερινές καὶ κοινωνικές χαρές ὑπάρχη κοινωνία καὶ μετοχή.

● Ὅταν, πρό παντός, ἡ λύπη γιὰ τὸ κακὸ εἶναι λύπη ὅλων τῶν χριστιανῶν, καὶ ἡ χαρὰ γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν πνευματικὴ πρόοδο τῶν πιστῶν εἶναι χαρὰ ὅλων.

Δυστυχῶς τὰ ποικίλα κακά, πού συμβαίνουν γύρω μας, μᾶς ἀφίνουν ἀδιάφορους καὶ ἀπαθεῖς. Οἱ πληγές τοῦ κόσμου δέν γίνονται δικές μας πληγές. Δέν πονᾶμε. Καὶ τὰ πνευματικά κατ' ὀρθώματα τῶν ἄλλων χριστιανῶν δέν προκαλοῦν καὶ σέ μᾶς εὐφροσύνη. Τὸ ἀκόμα χειρότερο, κάποτε ἀπὸ φθόνο καὶ λυπούμεθα γιὰ τίς ἐπιτυχίες τῶν ἄλλων!

Δ. Γ. Α.

ΟΡΘΟΔ. ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Μπραχάμι
Τηλ. 2109765440

Βιβλία:

- Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ (κείμενο καὶ μετάφρασις)
- Ἑρμηνευτικά, Θεολογικά, Πνευματικά
- Διηγήματα καὶ Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Λογοτεχνικά
- Κηρυκτικά καὶ Κατηχητικά Βοηθήματα
- Πρακτορεύσεις τῶν βιβλίων π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐκκλησιαστικά εἶδη:

- Εἰκόνες, κανδήλια, λιβανιστήρια, θυμίαμα

Κασέτες καὶ CD:

- Εὐαγγελίων καὶ βυζαντινῆς μουσικῆς
- Ὁμιλιῶν καὶ πατριωτικῶν ἄσματων
- Νεανικῶν καὶ κατασκευητικῶν τραγουδιῶν

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἀπὸ τῆ γῆ στὸν Οὐρανό

Παρουσιάζονται:

- Ἄνθρωποι τῆς γενιᾶς μας.
- Κληρικοί καὶ λαϊκοί.
- Πρότυπα ἀρετῆς.
- Ἁγιασμένες μορφές.
- 47 ἄγνοοι χριστιανοί.

Τηλ. 2103212713 καὶ 2109765440

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀνάστασις καὶ Κυριακή

Ἡ π' τό Σάββατο στήν Κυριακή. Ἡ π'ό μεγάλη διάβασις. Οἱ Μυροφόρες πέρασαν: Ἄπ' τό χάραμα στό ξημέρωμα. Ἄπ' τό σκοτάδι στό φῶς. Ἄπ' τό μνήμα στήν Ἀνάστασι. Ἄπ' τή θλιψη στή χαρά. Οἱ χριστιανοί περνᾶμε:

- Ἄπ' τό Σάββατο στήν Κυριακή.
- Ἄπ' τόν Ἰουδαϊσμό στό Χριστιανισμό.
- Ἄπ' τούς τύπους στήν οὐσία.
- Ἄπ' τή Συναγωγή στήν Ἐκκλησία.
- Ἄπ' τήν Σαββατική στήν Κυριακή ἀργία (ἀγία).

Ἡ Κυριακή ἀντικατέστησε τό Σάββατο. Μέρα Κυρίου. Ἀφιέρωμα στήν Ἀνάστασι.

Ἡ Κυριακή εἶναι ἀργία γιά ὄσους οἱ ἄλλες μέρες τῆς ἐβδομάδας εἶναι μέρες τίμιας ἐργασίας. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἰσχύει. «Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καί ποιήσεις πάντα τά ἔργα σου, τῇ δέ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξόδ. ἰστ' 26). Ἰσχύουν τά σχήματα:

- Ἔργασία - ἀργία.
- Ἔργασία - λατρεία τοῦ Θεοῦ.
- Ἔργασία - ἀνάπαυσις.

Διαφορές:

• Στούς Ἰουδαίους ἡ μέρα τοῦ Κυρίου ἦταν ἡ τελευταία, ἡ ἐβδόμη. Στούς χριστιανούς εἶναι ἡ πρώτη, ἡ Κυριακή, «ἡ μία τῶν Σαββάτων» (Ματθ. κη' 1).

Πρῶτα ὁ Θεός, κι ὕστερα τ' ἄλλα. Ὁ Χριστός «πρωτεύει ἐν πᾶσιν» (Κολοσ. α' 18).

Τό «καλή ἐβδομάδα» κακῶς τό λέμε τῇ Δευτέρα, ἀφοῦ καί τ' ὄνομά της φανερώνει, ὅτι εἶναι δεύτερη μέρα στήν ἐβδομάδα. Ἡ καλή ἐβδομάδα φαίνεται ἀπ' τήν πρώτη μέρα, ἀπ' τήν Κυριακή.

Ὅλα ξεκινοῦν ἀπ' τήν Κυριακή.

• Ἄν ἡ Κυριακή εἶναι ἀγία, καί ἡ ἐργασία τίς λοιπές μέρες θάναι εὐχάριστη.

• Ἄπ' τήν Κυριακή ἀντλοῦμε δύναμι γιά ὅλη τήν ἐβδομάδα.

• Ἄπ' τήν προσευχή τῆς Κυριακῆς ἐνισχύεται τό κουράγιο μας.

• Ἄπ' τήν κοινή λατρεία τῆς Κυριακῆς ἐμπνεόμαστε τήν ἀγάπη σάν κοινωνική συνύπαρξι καί στόν ἐργασιακό χώρο.

• Ἄπ' τή θεία Κοινωνία τῆς Κυριακῆς ἐνισχύομαστε γιά τίς δυσκολίες τῆς καθημερινῆς βιοπάλης.

• Ἄπ' τίς εἰκόνες τῶν ἁγίων, πού βλέπουμε στήν Ἐκκλησία τήν Κυριακή, παραδειγματιζόμαστε γιά τήν πορεία μας.

• Ἄπ' τό κήρυγμα τῆς Κυριακῆς διδασκόμαστε τόν τρόπο τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Ποιοί τελικά τιμοῦνται;

Ἡ πισκοπή χωρίς Ναό πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου δέν ὑπάρχει. Ὅχι ἕνας, ἀλλὰ πολλοί ναοί σέ κάθε Μητρόπολι εἶναι ἀφιερωμένοι στή μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πού ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει νά γιορτάζεται πάν-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

τοτε ἀναστάσιμα. Ὁ λαός εὐλαβεῖται τή γιορτή του. Ἄλλωστε οἱ φέροντες τό ὄνομα του εἶναι πολλοί.

Τό νά βλέπης, λοιπόν, Μητροπολίτες τή μέρα αὐτή ν' ἀφήνουν τήν ἐπισκοπή τους, γιά νά... λαμπρύνουν μέ τήν παρουσία τους τή γιορτή Μητροπ. Ναοῦ ἄλλης Μητροπόλεως, εἶναι ἀπαράδεκτο.

Τηλεοπτικό κανάλι κάλυψε πανήγυρι, ὅπουσ τρεῖς Μητροπολίτες ἔδωσαν τό «παρών» στήν πρόσκλησι Μητροπολίτου μακρινῆς γι' αὐτούς ἐπαρχίας. Τί πρόσφεραν, πού ἀφησαν τίς ἐπαρχίες τους; Τί ποτε.

Ἄν πήγαιναν σέ κάποιο Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πόλεως ἢ κωμοπόλεως τους, θάχαν τήν εὐκαιρία νά πουν **λόγια οἰκοδομῆς** στό λαό. Ἄλλωστε ἡ συρροή λαοῦ σέ ἑορτάζοντα Ναό εἶναι μοναδική ποιμαντική εὐκαιρία ν' ἀκουστῆ ὁ λόγος τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος».

● Ποιόν διακονοῦν οἱ **πολλοὶ ἀρχιερεῖς** σέ μιὰ πανήγυρι; Μήπως ὁ λαός φωτίζεται ἀπ' τή λάμψι τῆς μίτρας τους;

● Τί ὑπηρετοῦν μέ τήν ὁμαδική τους παρουσία καί μέ τά **πολυαρχιερατικά** συλλείτουργα; Μήπως ὁ λαός στηρίζεται στήν πίστι μέ τίς πολλές πατερίτσες τους;

Δυστυχῶς ἔχει καθιερωθῆ, ὅταν γιορτάζη Μητροπολιτικός ἢ Καθεδρικός Ναός μιᾶς Μητροπόλεως νά προσκαλοῦνται κι ἄλλοι ἐπίσκοποι. Πρὸς τί;

● Ἡ προσοχή πολλῶν ἐστιάζεται στή φορεσιά καί στό **στολισμό τῶν δεσποτάδων**, κι ὄχι στήν προσευχή καί στήν κατάνυξι. Τεντώνουν τ' αὐτί τους ν' ἀκούσουν τίς διάφορες «**φήμες**» τῶν δεσποτάδων, κι ὄχι στό τί λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στόν Ἀπόστολο καί τό Εὐαγγέλιο.

● Ὁ οἰκείος δέ ποιμενάρχης, ἀντί τή μέρα ἐκείνη νά προσέξη τό λαό του, τό ἐνδιαφέρον του ἐξαντλεῖται στό πῶς θά φιλοξενήσῃ τοὺς «ἀρχιερεῖς», στό πῶς καί πού θά φάνε, στό τί δῶρα θά τοὺς δώσῃ, στίς προσφωνήσεις καί ἀντιφωνήσεις.

Καί δέν «έκμεταλλεῖται» τήν εὐκαιρία νά οἰκοδομήσῃ τό λαό, ν' ἀσχοληθῆ μέ τό ποίμνιό του.

● Οἱ καλεσμένοι δέ δεσποτάδες δέν ἔχουν τήν αἴσθησι τῆς **εὐθύνης τοῦ λόγου**. Ὅποιος ἀπ' αὐτούς ὀρίζεται ὁμιλητής κατὰ τόν ἑσπερινό ἢ τή λειτουργία, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, προσφεύγει σέ πομπώδεις προχειρολογίες καί γενικολογίες.

● Ἐπί τέλους ἄς τεθῆ **τέρμα σ'** αὐτό τοῦ «**σοῦρτα-φέρτα**» μερικῶν δεσποτάδων. Ἄς αἰσθανθοῦν τήν εὐθύνη τους. Ὁ λαός θέλει στήριξι. Καί πού ἄλλοῦ θά βρῆ μεγαλύτερη στήριξι ἀπ' τή **μορφὴ ἐνὸς ἀγίου**; Σημειώνει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐντρυφήσωμεν τῇ ἡσυχίᾳ, συγγενώμεθα τοῖς ἀγίοις, παρακαλέσωμεν αὐτῶν τὸν ἀγνωσθέντα ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, πολλὰς ἱκετηρίας ἐκχέωμεν, διὰ τούτων πάντων ἀποθέμενοι τό βάρος τοῦ συνειδότητος, μετὰ πολλῆς τῆς ψυχαγωγίας οἴκαδε πάλιν ἐπανέλθωμεν*» (Ε.Π.Ε. 36,586-588). Μετά φρασις: Ἄς χαιρώμαστε τήν ἡσυχία. Ἄς ἐπικοινωνοῦμε μέ τοὺς ἀγίους. Ἄς παρακαλοῦμε γιά τή σωτηρία μας τόν Θεό, πού τοὺς ἀξίωσε νά διακριθοῦν στοὺς πνευματικούς ἀγῶνες. Ἄς ἀνανεώσουμε πολλές καί θερμές ἱκεσίες. Καί ἀνανεωμένοι καί χαρούμενοι ἄς ἐπιστρέψουμε στό σπίτι μας.

● Πανηγύρι δέν εἶναι οὔτε ὁ «**σαματάς**», οὔτε ἡ συρροή πολλῶν δεσποτάδων καί παπάδων, οὔτε ἡ ἑκτακτὴ ἐπιδειξιμανία τῶν ψαλτάδων, οὔτε ἡ αὐξήσις τῶν εἰσπράξεων τοῦ Ναοῦ. **Πανηγύρι** ὀρθόδοξο εἶναι **νά σκιρτήσῃ ἡ καρδιά**, τιμώντας ἕναν ἅγιο, θαυμάζοντας τό αἶμα τοῦ μαρτυρίου του, μιμούμενος τή ζωὴ του καί μετανοώντας γιά τίς ἁμαρτίες τῆς.

Ἡ Σύνοδος προβληματίζεται

Ἦναι πάλιν πρόβλημα μέ τήν **κατανόησι** τῶν λεγομένων κατὰ τή θεία λατρεία; Ἄλλοι λένε, ὄχι, ἄλλοι λένε ναί. Ὅσοι ἀρνοῦνται τόν **προβληματισμό**, δέχονται, ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός κατανοεῖ τήν ἀρχαία γλῶσσα, πού εἶναι γραμμένα τά περισσότερα κείμενα τῆς θείας λατρείας. Ὅσοι δέχονται τόν **προβληματισμό**, ὑπενθυμίζουν, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προσφέρεται στή **γλῶσσα**

καί τή **διάλεκτο** τοῦ λαοῦ, κατά τό «ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ» (Πράξ. β' 4-11).

• Ὅσοι ἀπό **ποιμαντικό ἐνδιαφέρον** προβληματίζονται, δέν ἀδιαφοροῦν γιά τά ὅσα ὁ θεόπνευστος Παῦλος λείει στό περίφημο γιά τήν ὀρθόδοξο λατρεία κεφάλαιο (**14ο Α' Κορινθίους**).

Συνοδικός ἐπίσκοπος ἔφερε τό θέμα στήν **Ἱερά Σύνοδο**, πού δέχτηκε στίς 14 Ἀπριλίου θεολογικές ἐξηγήσεις ἀπό τόν σοφὸ θεολόγο καί ἐνάρετο **ἐπίσκοπο Νικοπόλεως πατέρα Μελέτιο**, πού ἔχει μεταφράσει λειτουργικές καί ἄλλες εὐχές στήν ἀπλοελληνική.

Στή σχετική ἀπόφασι τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου διαφαίνονται τὰ ἑξῆς:

• Δέν καταδικάστηκε ὁ Μητροπολίτης Μελέτιος, ὅπως κακῶς γράφτηκε, ἀφοῦ ἄλλωστε δέν ἐκλήθη «εἰς ἀπολογία». Ἀντίθετα ἡ Σύνοδος μέ προσοχή ἀποδέσμευσε τό ὅλο θέμα ἀπό «**τὴν πρακτική πού τηρεῖται στήν ἱερά Μητρόπολι Νικοπόλεως καί Πρεβέζης**».

• Βεβαίως ὑπάρχει στό Συνοδικό ἀνακοινωθέν καί ἡ φράσις, «**ἡ Σύνοδος ἐμμένει στήν παράδοσι τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τοῦ παραδεδομένου τρόπου τῆς θείας Λατρείας**», ἀλλ' αὐτή ἡ φράσις δέν συνηγορεῖ ὑπέρ μιᾶς **ἀκαταλαβίστικης** λατρείας. Ἀφοῦ στό ἴδιο Συνοδικό ἀνακοινωθέν ρητῶς σημειώνεται: «**Θαυμάζεται ὁ λειτουργικός πλοῦτος, σέ συνδυασμό μέ τὴν ποιμαντική προσπάθεια μνήσεως τῶν πιστῶν στὰ γινόμενα καί τελούμενα τῆς θείας Λατρείας**».

• Δέν ἀποκλείει ἡ Σύνοδος τὴ **μεταφραστική προσπάθεια** λειτουργικῶν κειμένων, ἀλλὰ θέτει προϋπόθεσι: Νά «**λαμβάνεται ἄδεια ἀπὸ τὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο**». Κι αὐτό φυσικά συμβάλλει στήν **ἐνότητα** τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν ἀποφυγὴ σχισματικῶν καταστάσεων, ἀλλὰ καί ἀστόχων μεταφράσεων.

• Δέν ἀποκλείει ἡ Σύνοδος τὴ **συζήτησι** καί τόν **προβληματισμό**. Ἀντιθέτως προτείνει πρὸς ὠρίμανσι τῆς ὅλης συζητήσεως νά διεξαχθοῦν συζητήσεις σέ Συνοδικές Ἐπιτροπές καί σέ εἰδικὰ θεολογικά Συνέδρια.

«**Τό θέμα -λέει ἡ Σύνοδος- θά συνεχισθεῖ νά συζητεῖται καί ὅταν ὠριμάσει ἡ συζήτηση καί κριθεῖ ἀναγκαῖο, θά εἰσαχθεῖ στήν Ἱεραρχία, προκειμένου νά ἀντιμετωπισθεῖ Συνοδικῶς**».

• Ἐνα εἶναι βέβαιο, ὅτι τό **θέλημα τοῦ Θεοῦ** τελικά θά ἐπικρατήσῃ καί στό θέμα τῆς κατανοήσεως τῶν λειτουργικῶν κειμένων, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὑπάρχει μόνο πρὸς σωτηρία τοῦ λαοῦ «ἀπό πάσης φυλῆς καί ἔθνους» (Ἀποκ. ε' 9).

Ἀφύπνισις Μητροπολίτου

Ἐίμενο παρρησίας καί θάρρους συνῆταξε ἕνας ἀπ' τοὺς νεωτέρους ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ **Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμος**. Μᾶς ἐξέπληξε ὁ ἐξομολογητικὸς τρόπος, πού δείχνει τὴ χριστιανικὴ του αὐτοσυνειδησία.

Ἀπαντώντας ὁ Σεβασμιώτατος σ' ὄσους χαρακτήρισαν ὡς λαϊκισμό τὴν προσφορά τοῦ μισθοῦ του στήν προσπάθεια ν' ἀποφευχθῇ ἡ οικονομικὴ χρεωκοπία τοῦ ἔθνους, συνῆταξε κείμενο, πού χαρακτηρίστηκε «**τολμηρὴ ἀπολογία**».

Παραθέτομε ὠρισμένες φράσεις τοῦ ξεσπάσματος **εἰλικρινείας**:

«**Δέν καταλαβαίνουμε, ὅτι τό εἰδικό μας βάρος ἔχασε τὴν πυκνότητά του; Δέν αἰσθανόμαστε, ὅτι τό πέρασμά μας ἀφήνει πίσω μας ἕνα συγκαταβατικὸ μειδιάμα;**

Ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ

■ **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. • Στὸ λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής, Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**». • Στὸ Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής, Ἔθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**».

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμά στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό). **2103212713** καί **2109765440**.

Δέν ἀφουγκραζόμεστε, ὅτι μᾶς βλέπουν σάν ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ διεφθαρμένου κράτους, καθώς συναγελαζόμεστε μέ ἀρχοντες καί κατὰ συνέπεια θεωροῦμαστε συμμέτοχοι τῶν πράξεών τους;

Δέν εἰσπράττουμε ἀπό πολλούς, ὅτι θά προτιμοῦσαν νά ἀπουσιάζαμε ἀπό τή ζωή τους; Δέν μᾶς προβληματίζει ἡ εἰκόνα τῶν μουχλιασμένων ἐνοριακῶν κέντρων, ἀλλά καί τῶν θλιμμένων κατηχητικῶν μας σχολειῶν;

Δέν διαβλέπουμε, ὅτι ἡ ἐλληνική κοινωνία, ἀργά ἀλλά σταθερά ἀποχριστιανοποιεῖται; Κι ἐμεῖς μένουμε στους ναούς μέ γέρους καί γριές;

Σκανδαλίζουν τά ἄμφιά μας, συζητοῦνται τά αὐτοκίνητά μας, διατρανώθηκε ὁ δεσποτισμός μας ἐναντι τῶν “ἀπλῶν καί ἀδύναμων παπάδων” μας.

Σκανδαλίζουμε μέ τήν ἐμμονή μας σέ σκουριά παράδοσης, μέ τήν ἀδυναμία μας νά ἀποτινάξουμε βυζαντινισμούς (μίτρες, λιτανεῖες, ξύλινη γλῶσσα, ραγδαῖες ὑποκλίσεις, ἀτέλειωτα χειροφιλήματα, φήμες, προσφωνήσεις).

“Ὅλα αὐτά ἀποδεικνύουν τήν ἀπιστία μας στή δραστικότητα τῆς Πίστεως».

- Πολλοί μπορεῖ νά παρεξηγήσουν τίς διατυπώσεις τοῦ ἐπισκόπου Ἰαλεξανδρουπόλεως.

Θᾶναι οἱ ἴδιοι, πού ἄν ζοῦσαν τότε, θά παρεξηγοῦσαν τόν τρόπο πού κατηγιαρίζει ὁ Κύριος τή **θρησκευτική βιτρίνα**, πού λεγόταν **φαρισαισμός**. Μιά βιτρίνα, πού θάμπωνε μέ τίς μεγαλοστομίες καί τά φαρδιά κράσπεδα τῶν ἱματίων (Ματθ. κγ΄ 5), ἀλλά πού στό ἐσωτερικό της κρυβόταν ἡ βρωμιά τῆς ὑποκρισίας, τῆς ἀπληστίας καί τῆς αὐταρέσκειας.

- Ὅλοι π.χ. βεβαιώνουν, ὅτι δέν μποροῦν νά φανταστοῦν **τό Χριστό μέ μίτρα** στό κεφάλι καί σιδερένια πατερίτσα στό χέρι. Παρά ταῦτα κανένας ἐπίσκοπος δέν τά παρατάει καί τά δυό.

- Ὅλοι βλέπουν, ὅτι ὁ κόσμος μόνο στήν **ἀγιότητα** δίνει σημασία. Παρά ταῦτα κολλᾶμε σέ νεκρούς τύπους καί σέ ἐγωισμούς, πού κατασκανδαλίζουν.

Εὐχαριστοῦμε τόν ἐπίσκοπο Ἰαλεξαν-

δρουπόλεως, πού τόλμησε δημόσια νά πῆ ὅσα καί πολλοί ἄλλοι ἐπίσκοποι καί πρεσβύτεροι συζητοῦν κατ’ ἰδίαν.

Τά πράγματα **ὠριμάζουν**. Ἡ Ἐκκλησία θά ξαναποκτήσει ποιμένες μέ **ἀπλότητα**. Διακόνους Χριστοῦ, ὑπηρέτες τοῦ λαοῦ.

Μόνο ὁ Πάπας;

Βαρέ τό κλίμα γιά τόν Παπισμό τούς τελευταίους μῆνες. Σάν χιονοστιβάδες κατεβαίνουν τά σκάνδαλα **παιδεραιστίας**, κακοποιήσεως παιδιῶν μέ ειδικές ἀνάγκες, μέ δράστες **παπικούς ἱερεῖς**.

- Οἱ κατηγορίες ἄγγιξαν πολλές φορές τά σκαλοπάτια τοῦ **Βατικανοῦ**. Κατηγορήθηκε εὐθέως ὁ **πάπας Βενέδικτος 16ος**, ὅτι καί ὡς ἐπίσκοπος ἀπλοῦς καί καρδινάλιος κάλυπτε παρόμοια σκάνδαλα, ἢ τουλάχιστον, δέν ἔλαβε δραστικά μέτρα γιά «παπάδες» του, πού ἀσελογοῦσαν σέ ἀδύναμα παιδικά σώματα.

Ἔστω καί καθυστερημένα ὁ Πάπας εὐαισθητοποιήθηκε. Ἐδίωξε διεφθαρμένους κληρικούς, ἐπισκέφθηκε τόπους μέ κακοποιημένα παιδιά, ζήτησε συγγνώμη.

- Τό θέμα εἶναι σοβαρό. Μόνο πού δέν προσφέρεται σέ μᾶς τούς Ὀρθοδόξους γιά **ἀντιπαπική** πολεμική. Ἔχουμε τόσους θεολογικούς λόγους νά ἐκφράζουμε τήν ἀντίθεσί μας μέ τόν Πάπα καί τούς παπικούς.

Σκάνδαλα ἠθικῆς φύσεως δέν προσφέρονται γιά θεολογική ἀντιπαράθεσι. Ὅταν μάλιστα ἐμεῖς ὀφείλουμε νά προσέξουμε πρῶτα τά **«τοῦ οἴκου» μας**.

Τραυματικές ἐμπειρίες ὑπάρχουν καί στό δικό μας χώρο. Ρόζ σκάνδαλα ἔχουν γνωσθῆ, καί δέν ἔχουν ἀντιμετωπισθῆ.

Γιά τούς ὀρθοδόξους δέν ἀρκεῖ τό **δόγμα**. Ἀπαιτεῖται καί ὁ **βίος**. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εὐξώμεθα μετά τῆς τῶν δογματῶν ὀρθότητος, καί βίον ἡμῖν γενέσθαι καθάρων καί πολιτείαν λαμπράν*» (Ε.Π.Ε. 12,566). Μετά φρασῆς: Ἄς παρακαλέσουμε τό Θεό, νά μᾶς χαρίσῃ μαζί μέ τήν ὀρθότητα τῶν δογμάτων, καί βίο καθαρό καί ζωή λαμπρή.